

РЕШЕНИЕ

№ 625

гр. София, 07.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав, в публично заседание на 27.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **10839** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Е. Н. С., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 2153-21-224/18.08.2025г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/3/10.01.2025г. на длъжностно лице по пенсионното осигуряване, с което на жалбоподателката е отказано отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В жалбата е застъпено становище, че оспореното решение е незаконосъобразно, поради нарушение на материалния закон и допуснати съществено нарушения на процесуалните правила. Счита се, че са налице изискуемите от закона предпоставки за възникване правото на пенсия, а именно осигурителен стаж и възраст. Изложени са доводи, че административният орган е нарушил процесуалните правила, като не е събрал необходимите доказателства за изясняване на всички относими факти и обстоятелства по случая. Иска се отмяна на оспореното решение. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез адв.П. поддържа изцяло подадената жалба. С представените писмени бележки доразвива изложените в жалбата аргументи. Претендират се разноски, съобразно представен списък.

Ответникът – Директора на ТП на НОИ, чрез юрк. П. счита жалбата за неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със Заявление за отпускане на пенсия вх. № 2113-21-8870/26.11.2024 г. /л.13-15/ жалбоподателката е поискала да ѝ бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. Към заявлението били приложени изискуемите документи съгл.чл.2 от НПОС за преценка правото на пенсия и е декларирала, че има положен стаж на територията на Швейцария като е приложила формуляр E207, в който е вписала периодите на трудова дейност положени на швейцарска територия.

В хода на административното производство длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело осигурителен стаж на С. в размер на 15 г., 07 месеца и 00, от които 13 години, 07 месеца и 20 дни – действителен осигурителен стаж, поради което с разпореждане №[ЕГН]/3/10.01.2025г. отказало отпускане на лична пенсия за стаж и възраст на основание чл. 68, ал. 1 – 3 от КСО.

Въз основа на представените документи, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело български осигурителни периоди 03 години, 09 месеца и 08 дни от втора категория труд;10 години, 10 месеца и 12 дни-от трета категория труд и общ осигурителен стаж, който съгл.чл.104 от КСО е превърнат към трета категория труд-15 години, 07 месеца и00 дни, от които 13 години, 07 месеца и 20 дни действителен осигурителен стаж.

Във връзка с декларирания стаж на лицето в Швейцария е поискано потвърждаването му от компетентната институция на сочената държава, като е получен отговор със структуриран електронен документ SED P9000 CH, че С. е възстановила осигурителните си вноски и съответно няма осигурителни периоди в Швейцария.С оглед на тези доказателства с Разпореждането №№ [ЕГН]/3/10.01.2025г. е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за ОСВ на осн. чл.68, ал.3 от КСО поради неизпълнена законова предпоставка за наличие на 15 години действителен осигурителен стаж.

След обжалване на разпореждането по административен ред, за изясняване на осигурителния стаж е изискана информация от ООА и е получен обр.УП-13 Удостоверение №5526-21-896/31.07.2025г. за зачетен стаж с прекъсвания от м.11.1989г. до 31.12.1990г. с обща продължителност 11 месеца и 07 дни.

При извършена нова проверка на зачетения осигурителен стаж е установено, че неправилно при отпускането на пенсия стажът на С. на длъжност „шофьор“ в ДСО „С.“ е зачетен за втора категория труд, тъй като същият не попада в обхвата на чл.26 от ПКТП /отм./ и е прието, че осигурителният стаж от втора категория труд е 1 година, 11 месеца и 17 дни, от трета-12 години, 08 месеца и 03 дни, а общият осигурителен стаж, преобразуван по чл.104 от КСО е 15 години, 01 месец и 17 дни, а действителният осигурителен стаж е 13 години, 07 месеца и 20 дни.

По отношение на твърдението на жалбоподателката, че не е зачетен трудовия ѝ стаж в АПК-Г. е установено, че в Трудова книжка №80 издадена на 17.02.1973 г. от СДТ, клон „Хранителни стоки“ е вписан трудов стаж от 01.09.1984г. до 01.02.1985г.Съгласно чл.8 от Наредбата за трудовите книжки и т.6, б.в от Инструкция №2492 за реда и начина за издаване на документи за осигурителен стаж, за да се ползва със задължителна удостоверителна сила, запис в трудова книжка следва да бъде оформен по регламента и ако той не е изпълнен, трудовата книжка се счита за нередовна.В случая спорният стаж в АПК-Г. не е приключен с вписване на продължителността на придобития стаж с цифри и думи и подписването и подпечатването му със служебния печат.В случая пенсионният орган е зачел този стаж по образец УП-13.

С. твърди и че не ѝ е зачетен период през 1979г., когато тя била на професионален курс за професионални шофьори към ПУЦ С..Предвид претендирания период от 05.03.1979г. до 05.08.1979г. приложимото право се явява ППЗП /отм./, който регламентира единствено хипотезата на зачитане на време на обучение като трудов стаж, но само на лица, които са работили най-малко 5 години по специалността си в производството.Предвидено е и да се зачита за трудов стаж и

времето в школи, курсове и др. за преквалификация на съкратени служители, които са преминали на работа в материалното производство по реда и условията на Разпореждане №222 на МС от 1964г. какъвто не е конкретния случай.Посоченият по-горе период от 05.03.1979г. до 05.08.1979г. не е включен и от работодателя в периода на приключения трудов и осигурителен стаж в трудовата книжка.

Във връзка с твърденията на жалбоподателката за неправилно определен стаж за майчинство като недействителен- в §1, ал.1, т.12 от ДР на КСО законодателят изброява изчерпателно случаите, при които зачетеният стаж е действителен.Сред хипотезите липсва времето на майчинство, което се приравнява на осигурителен стаж и липсва правно основание за определянето му за действителен осигурителен стаж.Освен това, видно от описа на зачетения стаж на жалбоподателката времето на майчинството ѝ е 1 година и то не оказва влияние върху отказа да ѝ бъде отпусната лична пенсия за ОСВ.

В разпореждането е посочено, че лицето няма право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, тъй като не отговаря на изискванията за 2024г. съгл. чл.68, ал.1-2 от КСО-има навършена възраст 62 год. и 02 месеца, но няма осигурителен стаж-36 год. и 06 месеца и съгл.чл.68, ал.3 от КСО-има навършена възраст 67 год., но няма 15 год. действителен осигурителен стаж.

С жалба вх. № 1012-21-872/25.07.2025г. /л. 56/ описаното разпореждане е оспорено по административен ред пред Директора на ТП на НОИ.

С решение на Директора на ТП на НОИ С. – град № 2153-21-244/18.08.2025г. жалбата срещу разпореждането била оставена без уважение. За да постанови това решение Директорът на ТП на НОИ приел за правилна преценката на длъжностното лице по пенсионно осигуряване за недостигащ действителен осигурителен стаж за пенсиониране.

Решението е връчено на жалбоподателката на 01.10.2025г. и в законния срок е обжалвано пред АССГ /л.78/.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, срещу акт подлежащ на съдебен контрол, в срок, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съобразно задължението на съда по чл. 168, ал. 1 от АПК настоящият състав следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, предвид правомощието на директора на териториалното поделение на НОИ да разглежда спорове, свързани с неправилното определяне на пенсии, съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „А“ от КСО, и в предвидената форма, като при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Разпореждане №[ЕГН]/3/10.01.2025г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване – А. С. е постановено от компетентен орган, въз основа на предоставените му правомощия съгласно Заповед № 1015-21-247/04.12.2018г. на Директора на ТП –НОИ –С. –град.

От данните по делото се установява, че в хода на административното производство са събрани всички относими доказателства, релевантни за преценка на правото на жалбоподателя на исканата от него пенсия за осигурителен стаж и възраст. Съдът не констатира да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Относно спазване на материалноправните разпоредби и целта на закона:

Съгласно чл. 68, ал. 1 право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при навършване на възраст 60 години и 10 месеца от жените и 63 години и 10 месеца от мъжете и осигурителен стаж 35 години и 2 месеца за жените и 38 години и 2 месеца за мъжете. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година,

както следва:

1. до 31 декември 2029 г. възрастта за жените се увеличава с по 2 месеца за всяка календарна година, а от 1 януари 2030 г. - с по 3 месеца за всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст;

2. до 31 декември 2017 г. възрастта за мъжете се увеличава с 2 месеца, а от 1 януари 2018 г. - с по 1 месец за всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст.

Съобразно ал. 2 на разпоредбата на чл. 68 от КСО от 31 декември 2016 г. осигурителният стаж по ал. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на осигурителен стаж 37 години за жените и 40 години за мъжете.

Съгласно чл. 68, ал. 3 от КСО, в случай, че лицата нямат право на пенсия по ал. 1 и 2, до 31.12.2016 г. те придобиват право на пенсия при навършване на възраст 65 години и 10 месеца за жените и мъжете, и най-малко 15 години действителен осигурителен стаж. От 31.12.2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по два месеца до достигане на 67-годишна възраст.

По делото е безспорно установено, че Е. С. / род.на 26.04.1950г./ към момента на подаването на заявлението за отпускане на пенсия на 26.11.2024г. е навършила 74 години, 07 месеца и 00 дни, с оглед на което за нея е било налице условието за достигната и изискуема от закона възраст.

По отношение на кумулативното изискване за стаж данните сочат, че действителният осигурителен стаж на Е. С. е в размер на 13 години, 07 месеца и 20 дни, а общият осигурителен стаж е в размер на 15 г., 07 месеца и 00 дни. Този осигурителен стаж е под законоустановения в чл. 68, ал. 1 – 2 от КСО минимум от 36 години и 2 месеца. Поради което по отношение на жалбоподателката не е налице втората предпоставка за придобиване на право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по посочената хипотеза.

Приложимата норма на чл. 68, ал. 3 от КСО предвижда, че ако лицата нямат право на пенсия по ал. 1 и 2, до 31.12.2016 г. те придобиват право на пенсия при навършване на възраст 65 години и 10 месеца за жените и мъжете и най-малко 15 години действителен осигурителен стаж. От 31.12.2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на 67-годишна възраст. Както бе посочено по – горе към момента на подаването на процесното заявление за отпускане на пенсия по отношение на жалбоподателката е било налице условието за достигната възраст.

Второто кумулативно изискване, предвидено в нормата на чл. 68, ал. 3 от КСО, е наличието на най-малко 15 години действителен осигурителен стаж. Действителният стаж се определя с разпоредбата на § 1, ал. 1, т. 12 от ДР на КСО, според която това е действително изслуженото време по трудово или служебно правоотношение, времето, през което лицето е работило по друго правоотношение и е било задължително осигурено за инвалидност, старост и смърт, както и времето, през което лицето е подлежало на задължително осигуряване за своя сметка и е внесло дължимите осигурителни вноски. От цитираните правни норми е видно, че законодателят прави разлика между действителен осигурителен стаж и общ осигурителен стаж. В случая КСО въвежда две самостоятелни правни понятия, които не са тъждествени и на които се придават различни особености, различна регламентация и правен ред, както и различен смисъл в отделни хипотези.

В случая С. притежава действителен осигурителен стаж в размер на 13 години, 07 месеца и 20 дни, като същият е под законоустановения минимум в разпоредбата на чл. 68, ал. 3 от КСО.

По изложените съображения съдът счита, че оспореното решение е издадено при спазване на всички изисквания за законосъобразност по смисъла на чл. 146 от АПК, поради което подадената срещу него жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на делото, основателна се явява претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съгласно чл. 78, ал. 8, изр. 2, вр. ал. 3 от ГПК във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП, съдът определя в размер на 150.00 лева.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Е. Н. С., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 2153-21-224/18.08.2025г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/3/10.01.2025г. на длъжностно лице по пенсионното осигуряване, с което на жалбоподателката е отказано отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

ОСЪЖДА Е. Н. С., ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ – С. - град разноски по делото в размер на 150.00 (сто и петдесет) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.